

**Τοποθέτηση του συντρόφου Δημήτρη Χατζηβασιλειάδη - λόγος διεθνιστικής
αλληλεγγύης στο πλαίσιο της δίκης για την Οργάνωση Επαναστατικής
Αυτοάμυνας
ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ**

*Είναι στιγμές που η σιωπή είναι προσκλητήριο στο έγκλημα. Είναι στιγμές που η σιωπή
σημαίνει συνηγορία. Georges Ibrahim Abdallah
Ένοχος δεν είσαι μόνον όταν διαπράττεις ένα έγκλημα, αλλά κι όταν δεν κάνεις τίποτα
για να το εμποδίσεις όταν έχεις την ευκαιρία. Δημήτρης Τσαφέντας¹*

Από τον Μάη του '22, εκδιπλώνεται μια ακόμη αντεπαναστατική δίκη εναντίον αγωνιστών, για συμμετοχή στην ένοπλη Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, με έναν χρονισμό αιχμής παράλληλα με την κορύφωση της συνολικής επίθεσης στους/τις καταπιεζόμενους/ες, εκμεταλλευόμενους/ες και αποκλεισμένους/ες από το κεφαλαιοκρατικό καθεστώς. Στην υπόθεση αυτή, δικάζεται κι ο αναρχικός Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, ενώ δημόσια και στο πλαίσιο του δικαστηρίου, έχει αναλάβει την ευθύνη για τη συμμετοχή του στην επαναστατική πάλη μέσα από την πολιτική διεργασία που ονομαζόταν Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας, καθώς και την ευθύνη του οπλισμού (που στην κατασταλτική επιχείρηση του Νοέμβρη '19, έπεσε στα χέρια του κράτους), με σκοπό τη συνέχιση της αντάρτικης δράσης μέσα από την εμπειρία και στρατηγική της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας. Το εφετείο του συγκεκριμένου στρατοδικείου της αντεπανάστασης, ολοκληρώνεται τον Γενάρη του '23.

Καθόλη τη διάρκεια της δίκης σε δεύτερο βαθμό, ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης υπερασπίζεται το δίκιο της επαναστατικής πάλης, την αναγκαιότητα της αντάρτικης οργάνωσης και της ένοπλης κοινωνικής αυτοάμυνας ενάντια στην τυραννία της εξουσίας, κι αποδομεί-αντεπιτίθεται στο ταξικό αστικό δίκαιο και τους αντεπαναστατικούς νόμους του, μέσα στο ίδιο το πεδίο του εχθρού. Με το βλέμμα στην παγκόσμια επανάσταση, από την αρχή της δίκης, ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, μιλάει για τα κινήματα και τους αγώνες σε όλα τα μέρη της Γης, εκφράζοντας την αλληλεγγύη του με όσους/ες αγωνίζονται, με τους τρέχοντες αγώνες, με τους/τις πολιτικούς/ές κρατούμενους/ες και τους αγώνες που δίνονται σήμερα, και με αναφορά στους/στις νεκρούς/ές αγωνιστ(ρι)ες. Αυτόν τον καιρό, δίδεται ένας αγώνας στις ιταλικές φυλακές από τον σύντροφο Alfredo Cospito, ο οποίος έχει ήδη ξεπεράσει τις 65 ημέρες απεργίας πείνας ενάντια στο καθεστώς απομόνωσης 41-bis. Με αντίληψη της κρισιμότητας του αγώνα που δίνει ο Cospito, ο σύντροφος Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης έκανε εκτενή αναφορά στον αγώνα του Alfredo κατά τη διάρκεια της δίκης. Στο μεταξύ, οι ιταλικές αρχές απέρριψαν το αίτημα του Alfredo Cospito για την απομάκρυνσή του από το καθεστώς 41-bis, ενώ ο ίδιος συνεχίζει την απεργία πείνας.

Με σκοπό να ολοκληρωθεί αυτή η έκφραση διεθνιστικής αλληλεγγύης, θέλουμε να μεταφέρουμε τα λόγια του συντρόφου από τη δίκη, σχετικά με κάθε σημείο, με κάθε αγώνα και με κάθε αιχμάλωτο/η και κάθε δολοφονημένο/η αγωνιστή/τρια σε άλλα μέρη της Γης, στα οποία κι έκανε αναφορά. Αν το καθεστώς παγκόσμια εντείνει τη τρομοκρατία και βία του για να συντηρήσει τον έλεγχο του, εμείς ασύνορα, άλλο δρόμο δεν έχουμε παρά τη διεθνιστική επαναστατική απελευθερωτική δράση.

Από την αρχή κιόλας της καταληκτικής πολιτικής τοποθέτησής του (στις 8 & 9 Νοέμβρη και στις 9 Δεκέμβρη), με την απαραίτητη διαύγηση του τι είναι πραγματικά η

¹ Ο κομμουνιστής που στις 6 Σεπτεμβρίου 1966 μαχαίρωσε και σκότωσε τον πρωθυπουργό της Νότιας Αφρικής και αρχιτέκτονα του Απαρτχάιντ.

φυλακή -ο «έσχατος τόπος ταξικού, κοινωνικού, πολιτικού αποκλεισμού»-, ο σύντροφος εξέφρασε την αλληλεγγύη του με τους κρατούμενους στις φυλακές των ΗΠΑ, και συγκεκριμένα, της πολιτείας της Alabama, που τον Σεπτέμβρη-Οκτώβρη, έκαναν κινητοποιήσεις-απεργίες ενάντια στη δουλεία στις αμερικανικές φυλακές. «Οι ΗΠΑ, η προμετωπίδα του καπιταλιστικού κόσμου ιστορικά, έχουν χτιστεί πάνω στη δουλεία, η οποία συνεχίζεται μέσα από το σύστημα των φυλακών. Ο λεγόμενος πόλεμος εναντίον του εγκλήματος, αποτελεί το όχημα για την ένταση της πολιτικής καταστολής και δεν περιορίζει κανένα έγκλημα ούτε καλλιεργεί κανενός είδους κοινωνική συνοχή, αντιθέτως, ανατροφοδοτεί δομικά και λειτουργικά, και το οργανωμένο παρακρατικό κερδοσκοπικό έγκλημα και τη διάχυτη προλεταριακή παρανομία, προκειμένου να έχει έργο στην υπηρεσία της υπερσυσσώρευσης ταξικών ανισοτήτων.»

Στη συνέχεια, δήλωση αλληλεγγύης έγινε στους 11 πολιτικούς/ές κρατούμενους/ες από την Τουρκία, Ali Ercan Gökoğlu, Burak Ağarmış, Hasan Kaya, Sinan Çam, Şadi Naci Özpolat, Halil Demir, Anıl Sayar, Harika Kızılkaya, Hazal Seçer, Sinan Oktay Özen και İsmail Zat, οι οποίοι/ες βρίσκονται έγκλειστοι/ες στις ελληνικές φυλακές από τις 19 Μάρτη του '20 και διώκονται με τον ίδιο αντεπαναστατικό νόμο, τον 187Α. Κατά την έναρξη της δίκης, ο σύντροφος, με εκτενές υπόμνημα προς το δικαστήριο, ανέδειξε τον αμιγώς αντεπαναστατικό χαρακτήρα του 187Α, που ως κυρίως εργαλείο του νομικού οπλοστασίου της εξουσίας, φτιάχτηκε για να καταστέλλει την επαναστατική οργάνωση και ευρύτερα την κοινωνική αντίβια, επισημαίνοντας την κρισιμότητα του να καταπέσει αυτός ο επιβαρυντικός νόμος και για την επερχόμενη δίκη των 11 αγωνιστών/ριών από την Τουρκία. Οι αγωνιστ(ρι)ες, το εφετείο των οποίων ξεκίνησε στις 16 Νοέμβρη του '22, βρίσκονται σε απεργία πείνας επ' αόριστον, από τις 7 Οκτώβρη, διεκδικώντας το να βγει από το πλαίσιο του 187Α η υπόθεσή τους, την άμεση απελευθέρωσή τους και την παύση της καταδίωξης των Τούρκων αγωνιστών από το ελληνικό κράτος.

Στη βάση της ασύνορης αλληλεγγύης στο αντάρτικο, ως συνέχειας κι εδαφικοποίησης της εξέγερσης, ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης, δήλωσε την αμέριστη αλληλεγγύη του με τα εξεγερτικά κι επαναστατικά κινήματα παντού στη Γη: «[...] Από τους έσχατους τόπους, οικοδομείται η κοινωνική δημοκρατία. Τα πρόσφατα ζωντανά παραδείγματα, το Ζαπατιστικό κίνημα στη Τσιάπας του Μεξικό, το Κουρδικό κίνημα ελευθερίας που έχει απλώσει μια συνομοσπονδιακή δημοκρατία στη βόρεια Συρία, το κίνημα των Μαπούτσε στη Χιλή, μια κοινότητα που αντιστέκεται ένοπλα απέναντι στην καπιταλιστική αποικιοκρατία, η εξέγερση και το αντάρτικο στη Μιανμάρ πρόσφατα, σήμερα, η εξέγερση στο Ιράν, των γυναικών κι όλων των καταπιεσμένων, η αντίσταση μέσα στη Ρωσία στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, όλα αυτά είναι ζωντανά παραδείγματα οικοδόμησης της κοινωνικής δημοκρατίας στους έσχατους τόπους. Το αντάρτικο είναι η συνέχεια της εξέγερσης κι η εδαφικοποίησή της. [...] Η απεριχάρκωτη αλληλεγγύη που συναρθρώνει και προάγει την ελευθερία και την ισότητα, ιστορικά έχει λάβει την πιο συγκεκριμένη πρακτική μορφή της στη συλλογική ευθύνη. Η πιο εξελιγμένη πολιτισμική πραγμάτωσή της είναι ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός που αναπτύσσεται από το Κουρδικό Κίνημα Ελευθερίας. Η οικουμενική κοινωνική αλληλεγγύη, ενάντια στα ταξικά σύνορα και την πολιτική ετερονομία, διέρχεται από την ακύρωση της ασύνορης οργανικής επαναστατικής πολιτειακής ενότητας, σε κάθε σημείο προλεταριακής πάλης.»

Καθώς η αιχμαλωσία από το κράτος στο πλαίσιο του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, συνιστά το κατεξοχήν ταξικό σύνορο διαχωρισμού του καπιταλισμού, η επαναστατική πάλη δεν μπορεί παρά να είναι ασύνορη κι η αλληλεγγύη διεθνιστική. Με τα λόγια του συντρόφου, η δήλωση διεθνιστικής επαναστατικής αλληλεγγύης: «[...] Πρέπει να αναφέρουμε τον διακρατικό χαρακτήρα της αντεπανάστασης. Παρά τα σύνορα, παρά τις φυλακές, είμαστε ένα

με όλους τους Τούρκους και τους Κούρδους αγωνιστές στις τούρκικες και τις ευρωπαϊκές φυλακές, όπως του ελληνικού κράτους. Είμαστε δίπλα στον Georges Ibrahim Abdallah ο οποίος παραμένει αιχμάλωτος επί τρεισήμιση δεκαετίες επειδή είναι αμετανόητος. Είμαστε δίπλα με τον Alfredo Cospito στην Ιταλία, ο οποίος πραγματοποιεί απεργίας πείνας αυτή τη στιγμή ενάντια στο καθεστώς απόλυτης απομόνωσής του, το λεγόμενο *41-bis* και σε αλληλεγγύη μαζί του, είμαι αλληλέγγυος με τους απεργούς πείνας που απεργούν σε αλληλεγγύη με τον Alfredo Cospito, με τον Juan Sorroche ο οποίος πρόσφατα κι αυτός καταδικάστηκε σε 27 χρόνια φυλακή για συμμετοχή σε διαδηλώσεις, με τον Ivan Alocco στη Γαλλία και με τη συντρόφισσα του Alfredo, την Anna Beniamino. Κι επίσης, να εκφράσω την αλληλεγγύη μου με τους συντρόφους του τελευταίου πυρήνα των Ερυθρών Ταξιαρχιών, οι οποίοι βρίσκονται εδώ και δύο δεκαετίες μέσα σε αυτό το καθεστώς της απόλυτης απομόνωσης, την Nadia Lioce, τον Marco Mezzasalma και τον Roberto Morandi, και να μνημονεύσουμε την Diana Blefari που δολοφονήθηκε, που εξωθήθηκε στην αυτοκτονία μέσα σε αυτό το καθεστώς απομόνωσης. Να εκφράσω την αλληλεγγύη μου στον Toby Shone στη Μ. Βρετανία όπου, όπως λένε κι οι αλληλέγγυοι σύντροφοι, οι πολιτικοί κρατούμενοι αυτή τη στιγμή στη Μ. Βρετανία είναι περισσότεροι απ' όσους μπορούμε να θυμόμαστε. Από τη θέση στην οποία βρίσκομαι, είμαι δίπλα με τον σύντροφο Δημήτρη Κουφοντίνα, τον οποίο αποπειράθηκαν να δολοφονήσουν πριν ενάμιση χρόνο και παραμένει αιχμάλωτος επειδή είναι αμετανόητος, με τον σύντροφο Νίκο Μαζιώτη και τη συντρόφισσα Πόλα Ρούπα, στους οποίους αρνούνται, στον Νίκο, την απελευθέρωσή του και στην Πόλα, για μεγάλο χρονικό διάστημα, τις άδειες που δικαιούται, επειδή είναι αμετανόητοι αγωνιστές, και στον σύντροφο Γιάννη Μιχαηλίδη που έδωσε έναν μεγάλο αγώνα ενάντια στην παρατεταμένη αιχμαλωσία των αγωνιστών. Το δικαστικό σώμα είναι το ιερατείο της φυλακής, των ένοπλων περιφράξεων και της συγκάλυψης του θεσμικού φόνου.»

Στο πλαίσιο της αναφοράς στην προέλευση του ειδικού αντεπαναστατικού νόμου 187Α -ως αποκυήματος της σύμβασης-οδηγίας 2002- και την ιστορία του αντεπαναστατικού δικαίου, ακριβώς καθώς η αντεπανάσταση είναι διακρατική, όπως κι η παγκόσμια λειτουργία του καπιταλισμού, ο Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης αναφέρεται ειδικά και στη συνθήκη της ιταλικής αντεπαναστατικής νομοθεσίας μέχρι τον νόμο περί “σφαγής” που έχει εφαρμοστεί στον σύντροφο Alfredo Cospito, απεργό πείνας από τις 20 Οκτώβρη ενάντια στο καθεστώς 41-bis: «Ο νόμος με τον οποίο διωκόμαστε και τον οποίο εξακολουθείτε να κρατάτε σε αυτήν εδώ την αίθουσα, το 187Α έχει μια πολύ συγκεκριμένη ιστορία και μάλιστα, μέσα στην ίδια τη διατύπωσή του, κουβαλάει αυτή την ιστορία. Το αντεπαναστατικό δίκαιο στην Ευρώπη, ξεκινά μέσα σε μια συγκεκριμένη ιστορική συνθήκη -επειδή αναφέρθηκε από την πρόεδρο του δικαστηρίου, το σε ποιες συνθήκες δηλαδή μιλάμε για ένοπλη πάλη-, όταν η ιταλική αριστερά, μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού πολέμου, ήταν ήδη συνθηκολογημένη με το καπιταλιστικό σύστημα και στους αγώνες του τέλους της δεκαετίας του '60 κι έπειτα, συμπαρατάχθηκε με όλες τις εκφάνσεις καταστολής του ιταλικού κράτους. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη, αναδύθηκε η πάλη για κοινωνική αυτονομία, δηλαδή οι αγώνες για την πολιτική αυτοτέλεια του προλεταριάτου ενάντια στις αντιπροσωπεύσεις του κεφαλαίου και μέσα σε αυτή τη συνθήκη, αναδύθηκε η ένοπλη επαναστατική πάλη απέναντι στην οποία θεσπίστηκαν ειδικά μέτρα που φτάνουν μέχρι και σήμερα. Ιδιαίτερη σημασία έχει το γεγονός ότι μέσα στη συγκεκριμένη συνθήκη πάλης, ήταν το κράτος με τους παρακρατικούς φασίστες του, αυτό το οποίο δολοφονούσε μαζικά ανθρώπους στην Piazza Fontana, στον σιδηροδρομικό σταθμό στην Bologna, Καπάτσι κλπ., με βόμβες με δεκάδες νεκρούς. Αυτά ακριβώς που έκανε το κράτος τότε, τα πέρασε στις ειδικές αντεπαναστατικές νομοθεσίες, προσάπτοντάς τα στο επαναστατικό κίνημα και μας ακολουθούν μέχρι σήμερα, στο 187Α: ο εκφοβισμός του πλήθους, ο κίνδυνος για τη χώρα κλπ. Ήδη στη σύμβαση του 1977, με ποιο τρόπο

χρησιμοποιούνται ακριβώς, οι ειδικές πράξεις βίας που προέρχονται από το κράτος για να συκοφαντήσουν και να επιρριφθούν πάνω στο επαναστατικό κίνημα.

Η πιο πρόσφατη έκφραση αυτής της πολιτικής, η οποία είναι κι επίκαιρη -έχει σημασία να αναφέρεται στις τρέχουσες δίκες σ' όλον τον κόσμο-, είναι ο ιταλικός νόμος περί "σφαγής", ο οποίος έχει επιρριφθεί πάνω στον σύντροφο Alfredo Cospito που πραγματοποιεί τώρα απεργία πείνας, χωρίς να έχει συμμετάσχει σε καμία πράξη με φονικά αποτελέσματα. [...] Οι ειδικοί "αντιτρομοκρατικοί" νόμοι ξεκινώντας από τη σύμβαση του '77 μέχρι και το 187A [...], έχουν ως βασική στρατηγική τους την αποπολιτικοποίηση της επαναστατικής πάλης, η οποία αποσκοπεί στην πολιτική εξόντωση, ως μέρος ενός ολοκληρωτικού πολέμου πραγματικής εξόντωσης, με πιο ακραιφνή έκφρασή του, το καθεστώς 41-bis στην Ιταλία τώρα, ενάντια στο οποίο αγωνίζεται, δίνει τη ζωή του ο σύντροφος Alfredo Cospito. Όποιος μπαίνει σε αυτό το καθεστώς, στο οποίο βρίσκονται επί δεκαετίες και σύντροφοι της τελευταίας γενιάς των Ερυθρών Ταξιαρχιών, δεν έχει καμία επαφή με κανέναν τρόπο με τον έξω κόσμο. Οι αγωνιστές μπαίνουν δηλαδή σε κατάσταση ζωντανών-νεκρών.» Άλλωστε, **«Το καθεστώς 41-bis έχει ήδη δολοφονήσει το 2009, την Diana Belfari, μέλος των νέων Ερυθρών Ταξιαρχιών και χρόνια κρατούμενη στην απομόνωση του καθεστώτος 41-bis.»**

Στη διάρκεια του πολιτικού στρατοδικείου για την υπόθεση της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, όπως η αστική δικαιοσύνη επιδιώκει να εξοβελίσει τον επαναστατικό λόγο από το πεδίο του δικαϊκού διαλόγου, αντιστοίχως, επιχειρεί να εξαφανίσει από τον δημόσιο διάλογο, με τα λόγια του συντρόφου, «τη σφαγή που γίνεται στα ελληνικά-ευρωπαϊκά σύνορα, νομιμοποιώντας την ταξική γενοκτονία, πίσω από έννοιες οικονομικές: οι άνθρωποι έγιναν "ροές" και πλέον, έχουν αρχίσει να γίνονται "υβριδικό όπλο" -όρος που χρησιμοποιούν καθεστωτικοί δημοσιογράφοι. Άρα, εφόσον οι (μετανάστες) είναι "υβριδικό όπλο", μπορούμε να το χτυπήσουμε και να το εξαφανίσουμε, σαν όπλο του υποτιθέμενου εθνικού εχθρού. Ακριβώς αυτή η έκφραση των δικαστηρίων, η ίδια διατρανώνει την αναγκαιότητα της αντάρτικης πάλης. Όπως είχε πει ο σύντροφος Georges Ibrahim Abdallah: *Το ειδικό δικαστήριο είναι μια αυθεντική αναπαράσταση της ειρήνης που εγκαθιδρύει το σύστημά σας, η οποία διατηρείται με την εξόντωση εκατομμυρίων ανθρώπων στις περιοχές μας, στην περιφέρεια. Παρά τα δεινά όλων των λαών της γης, τα αφεντικά σας επιβάλλουν την ειρήνη και τη νομιμότητα του εγκληματικού τους συστήματος, αναπόσπαστο στοιχείο του οποίου είναι ο πόλεμος. Όμως πλανάσθε αν ελπίζετε ότι ο πόλεμος δε θα υπερβεί ποτέ τις περιοχές των περιφερειών.* Ακριβώς αυτό το πολιτικό, ταξικό, ακοινωνικό σύνορο επιχειρήσε να διαρρήξει η οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας κι ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο, αυτά τα ειδικά δικαστήρια που δικάζουν δηλαδή με το 187A, έχουν χαρακτηριστεί πολιτικά στρατοδικεία.»

Αναφερόμενος κατόπιν, ο σύντροφος στον πόλεμο κοινωνικής αποσυννοχής και κατακερματισμού που η εξουσία στρέφει προς το υποκείμενο των αγώνων, συνυπογράφει την Πλατφόρμα της 19^{ης} Ιούνη του 1999: «Απέναντι, λοιπόν, στην πολιτική του διαχωρισμού, όπως εκφράζεται συνολικά, από την αντεπαναστατική πολιτική του κράτους κι ειδικά, μέσα από τα δικαστήρια που εφαρμόζουν το 187A, εγώ συνυπογράφω τη δήλωση των πολιτικών κρατούμενων, τη λεγόμενη Πλατφόρμα της 19ης Ιουνίου 1999, στην οποία συμμετείχε κι ο Georges Ibrahim Abdallah: *Μέσω αυτής της Πλατφόρμας, οι υπογράφωντες επαναβεβαιώνουν την προσήλωσή τους στην υπόθεση των λαών και στην πάλη ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση. Πέρα από όλες τις πιθανές αποκλίσεις στρατηγικής και τακτικής, πέρα από όλες τις συζητήσεις για τη σκοπιμότητα της μίας ή της άλλης μορφής πάλης, σε κείνη ή στην άλλη χρονική στιγμή, οι υπογράφωντες επιβεβαιώνουν ότι η προσφυγή στη βία νομιμοποιείται ενάντια στην εκμετάλλευση και την καταπίεση, για την κοινωνική και λαϊκή απελευθέρωση, για την κατάκτηση μιας δίκαιης κι αδελφωμένης κοινωνίας. Δεν*

υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Κατά συνέπεια, οι υπογράφωντες απορρίπτουν και καταγγέλλουν κάθε εκβιασμό του τύπου απελευθέρωση έναντι μεταμέλειας, απελευθέρωση έναντι διαχωρισμού, απελευθέρωση έναντι συνεργασίας κλπ. Οι υπογράφωντες μπορούν να έχουν μια κριτική ματιά πάνω στη δική τους εμπειρία του αγώνα, όμως αυτή η κριτική ματιά δεν αφορά και δεν οφείλει να υπηρετήσει παρά μόνο το κίνημα της κοινωνικής και λαϊκής απελευθέρωσης. Αρνούνται, λοιπόν, αυτή την ενδεχόμενη κριτική ματιά να την κάνουν αντικείμενο συναλλαγής με τον αστικό μηχανισμό, δεδομένου ότι αυτός δεν πρόκειται να τη χρησιμοποιήσει παρά μόνον ενάντια στο λαϊκό και κοινωνικό κίνημα. Ούτε μεταμέλεια ούτε συνθηκολόγηση.»

Καταλήγοντας με τη δήλωση, **«Σηκώνω την ευθύνη που μου αναλογεί για το ριζώμα της νέας προλεταριακής διεθνούς στις ελληνικές φυλακές και στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Υπάρχουν πολλοί δρόμοι στη ζωή, ένας μπορεί κι οδηγεί σε επαναστάσεις: η αντάρτικη στράτα»**, ο αναρχικός Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης ολοκλήρωσε την τοποθέτησή του στο δικαστήριο, μεταφέροντας τα λόγια αγωνίστριας από την αντιστεκόμενη κοινότητα των Μαπούτσε στη Χιλή: «Θα κλείσω με τη φράση μιας συντρόφισσας από την κοινότητα των Μαπούτσε στη Χιλή που αντιστέκονται ένοπλα στην αποικιοκρατία, από τη 2η Διεθνή Διάσκεψη Γυναικών για τον Δημοκρατικό Συνομοσπονδισμό, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 9 Νοέμβρη, πριν ένα μήνα, στο Βερολίνο, με συμμετέχουσες αγωνίστριες από 41 χώρες. Είναι η συντρόφισσα Nizol Lonko. Σχολίασε ότι ο λαός της θεωρείται επίσης τρομοκράτης από το χιλιανό κράτος: *Η λέξη τρομοκράτης είναι μία στρατηγική των κρατών για την απονομιμοποίηση των αγώνων για αυτοδιάθεση των λαών, των αγώνων που αμφισβητούν τις εξουσίες του κράτους και δείχνουν εναλλακτικές λύσεις για την οικοδόμηση αντικρατικών δημοκρατικών κοινωνιών.* Αυτό, όχι απολογητικά ως προς τον όρο τρομοκρατία, αλλά τιμώντας όλο αυτό το πλατύ κίνημα και τα νέα υποκείμενά του, τις γυναίκες, που όπως λένε οι ίδιες, ο αιώνας αυτός τους ανήκει.»

«[...] Η κύρια ευελιξία που προσφέρει η αντάρτικη στράτα, δεν είναι εκείνη της διαφυγής, αλλά αντιθέτως, εκείνη της αμεσότερης και μαζικότερης ανταπόκρισης στην προκύπτουσα ανάγκη. [...] Δώδεκα αντάρτες, φτάνοντας εγκαίρως στη Σενγκάλ², ήταν ικανή κρίσιμη μάζα, για να γυρίσει τον πόλεμο ανάποδα. Ένας που ανέλαβε για όλη την κοινότητα και κάρφωσε το μαχαίρι στην καρδιά του τυράννου, ο Caserio³, ήταν μία τεράστια μάζα, συσσωρευμένη επί αμέτρητους χρόνους. Ή όπως το έγραψε ο σύντροφος Bonanno: *Ξέρω ποιος σκότωσε τον επιθεωρητή Luigi Calabresi... Αυτοί οι χιλιάδες, και περισσότεροι σύντροφοι, που ήταν εκεί στον τάφο 434, τομέας 76, στο νεκροταφείο Μαντζιόρε στο Μιλάνο, όλοι εμείς πατήσαμε τη σκανδάλη.»*

2 Πρόκειται για την αντίσταση στη γενοκτονία των Γεζίντι από το Ισλαμικό Κράτος το 2014

3 Ιταλός αναρχικός που εκτελέστηκε το 1894, αφού σκότωσε με μαχαίρι τον πρόεδρο της γαλλίας, ως απάντηση στη δολοφονική καταστολή που είχε εξαπολύσει το γαλλικό κράτος εναντίον των αναρχικών και τους θανάτους εργατών.